

**დედამიწაზე ეპოლოგიური წონასწორობის
შენარჩუნების წინაპირობაა საზოგადოებრივი
მეცნიერების «ლაზარეს» შესაბამისად განახლება**

ეთერ თაკალანძე
ეკონომიკის დოქტორი

საზოგადოებრივი პოლიტიკურ-ეკონომიკური თეორიის ახალი სიტყვის (მეორედ მოსული ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური რელიგიური ცნობიერება) შესაბამისად განვითარება, რომლის გარდუვალობასაც ჩვენს წინა სტატიებში¹ ვამტკიცებდით, გულისხმობს ამ სიტყვის, როგორც სასწაულებრივი ღვთიური მოვლენის ან და მისი, როგორც ახალი სამეცნიერო-საინფორმაციო წყაროს, რწმუნება-დასაბუთებას; სწორედ ამ თვალსაზრისით ჩვენი მკითხველის თვითგამორკვევისათვის, ამჯერად ხაზგასმით აღვნიშნავთ კიდევ ერთ ფაქტს, რომლის წინაშეც აყენებს ეს ახალი სიტყვა თანამედროვე, უპირველეს ყოვლისა, სოციალური და საზოგადოებრივი მეცნიერების დარგში მოღვაწე ადამიანებს.

გონისა და, ზოგადად, არსის ორიათასწლიანი ეტაპობრივობით განვითარების ობიექტური კანონი, რომელიც ქართული ენის – ლაზარეს 37-ვე ასო-ნიშნებით გაშიფრულად და, ამ ენის კანონებზე დაყრდნობით, ახალ სიტყვაში ჩვენ აღმოვაჩინეთ, იგივე სამყაროს (დედამიწა, მზე, ვარსკვლავებით) ერთიანობისა და მთლიანობის შემოქმედების კანონია, რომელიც, ცხადია მოიცავს ადამიანის საზოგადოებრივი განვითარების ეკონომიკურ კანონსაც; ამ ასტრო-ფიზიკური უზენაესი კანონითაა განსაზღვრული სოციალური კანონზომიერება, რომლის თაობაზე ჩვენი მოკვლევა გამოქვეყნებულია 2004 წელს (ქ. „ეკონომიკა“ №7-8) და, რომელსაც შემდგომ გამოკვლევებში ჩვენ მას დავარქვით კანონ-ზომიერება „ლაზარე“.

კანონზომიერება – „ლაზარე“-საგან განსხვავებით, ზემოთხსენებული უზენაესი კანონი, ახალ სიტყვაში გაშიფრულია, ქართული ენის არა 36, არამედ 37-ვე ასო-ნიშნის გამოყენებით. ანუ, ამ უზენაეს კანონს უფრო მეტადაც შეესაბამება სახელწოდება

1 იხ.: ქ. „ეკონომიკა“, # 1 – 12, 2011.

„ლაზარე“. ამასთან, რაც საგულისხმოა, უზენაესი კანონი – „ლაზარე“, განსაზღვრავს რა სოციალურ კანონზომიერებას – „ლაზარე“, ააშკარავებს იმ რელიგიურ საიდუმლოებას, რომელიც უმნიშვნელოვანესი ინფორმაციაა საზოგადოებრივი მეცნიერებისათვის; ის ამხელს იმას რომ ბიბლიური მცნება – „მამა-ღმერთი“ შეესაბამება უზენაეს კანონზომიერებას – „ლაზარე“; ხოლო მცნება – „ძე-ღმერთი“ კი კაცობრიობას მიანიშნებდა თურმე, სოციალური კანონზომიერების – „ლაზარე“-ს არსებობაზე – „ძე-ღმერთის“ ნების შესაბამისად მოქმედების აუცილებლობაზე.

აშკარავდება ის ფაქტიც, რომ ახალი სიტყვა, ისევე, როგორც 2000 წლის წინ ქრისტე-ხორციელთა მოსული ცნობიერება, ირიბად-რელიგიური მინიშნებების ფორმით-ამცნობს თანამედროვე ადამიანს (ერი, კაცობრიობა) ახალ ინფორმაციულ წყაროს თუნდაც, აღნიშნული მხილებიდან თუ სხვა სახით, რომელიც დამდგვი ორიათასწლეულის მანძილზე მან უნდა აითვისოს. თავისებურება და სიახლე ამ ახალ სიტყვაში ისაა, რომ ხსენებული რელიგიური მინიშნებების პარალელურად, მასში ასტრო-ფიზიკური სხეულების კანონზომიერი თანაარსებობის რეალობა მეცნიერული ლოგიკით საბუთდება; ამ სიტყვაში ახსნილია ის, რომ კონკრეტული ადამიანის, ერისა თუ მთელი კაცობრიობის თვითშემოქმედების პროცესი-საქმიანობა სივრცითა და დროით, წუთებისა და წამების სიზუსტით, უკავშირდება უზენაესი კანონით განსაზღვრულ, ობიექტურ, გლობალურ პროცესებს; იმ პროცესებს, რომლებიც სამყაროში (სისტემა: დედამიწა, მზე, ვარსკვლავები) ქმნიან ასტრო-ფიზიკური სხეულების მოძრაობის მუდმივობასა და მთლიანობას და, რომლებიც ადამიანის თვითშეგნებაში აღიქმება ჯერ-კიდევ, ღვთიური წარმომავლობის მოვლენებად, – რელიგიურად.

ანუ, აღნიშნული, ერთიანი კონკრეტული პროცესებისა თუ მოვლენების მეცნიერული ლოგიკის ენაზე ახსნის ფონზე, ახალ სიტყვაში ახსნადი გახდა კონკრეტული ბიბლიური მცნება – „სიტყვა არის ღმერთი“. აქ აშკარავდება ის, რომ ცნებაში სიტყვა, იგულისხმება ორიათასწლიანი ეტაპობრივობით გამეორებადი სოციალური მოვლენა, რომელსაც განაპირობებს უზენაესი კანონი – „ლაზარე“; – რომ ამ (რელიგიური ცნობიერება) მოვლი-

ნების ფორმით, დედამიწაზე ორიათასწლიანი ეტაპობრივობით იქმნება ადამიანის საზოგადოებრივი თვითგანვითარების ინფორმაციული წყარო რომელზე დაყრდნობითაც შესაბამისი დროის კაცობრიობა თვითშემოქმედების გზით, ასტრო-ფიზიკურ სისტემა-სამყაროში თავად დედამიწის (თავისი საცხოვრისის) მუდმივად შენარჩუნების საქმიანობაში უნდა გაერკვეს.

ირკვევა ის რომ ამჟამინდელი ახალი სიტყვა, იგივე განახლებული („მეორედ მოსული“) ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური რელიგიური ცნობიერება, მოცემული ორიათასწლეულების გასაყარზე ქმნის რელიგიურ და, იმაგდროულად, სამეცნიერო საინფორმაციო წყაროს და, ამასთან, მისი შემეცნება-ათვისების საქმიანობაში პირველობის მორალურ მოვალეობას განუსაზღვრავს სწორედ ქართველ (ლაზარე-ენის მფლობელ) ერს.

სრულიად ლოგიკური ფაქტია ისიც, რომ 2004 წლიდან დღემდე ჟურნალ „ეკონომიკაში“ გამოქვეყნებული ჩვენი გამოკვლევები ახალ სიტყვასთან დაკავშირებით, აშკარას ხდის შემდეგ რეალობებს:

ა) დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური თვითგანვითარება, ანუ მისი ეკოლოგიური წონასწორობის მუდმივად შენარჩუნება არის ადამიანის (ერი, კაცობრიობა) საარსებო დანიშნულება, რომელიც განსაზღვრულია ზემოხსენებული უზენაესი კანონით – „ლაზარე“.

ბ) სამყაროში (დედამიწა, მზე, ვარსკვლავითი) დედამიწის, როგორც სოციალურ-ეკონომიკური არსის, თვითგანვითარება არის 24000-წლიანი ციკლით გამეორებადი და, ამასთან, ორიათასწლიანი ეტაპობრივობით განახლებადი საზოგადოებრივი საქმიანობის ორგანიზაცია-მართვის პროცესი; – რომ ამ პროცესის ორიათასწლიანი ეტაპობრივობით განახლების აუცილებლობას ზოდიქოს ნიშნის 12 თანავარსკვლავედის სისტემის მოძრაობის კანონი განაპირობებს¹.

გ) სამყაროს მოძრაობის ორიათასწლიანი სტაბილურობა განსაზღვრავს დედამიწაზე კონკრეტულ ორიათასწლიან პერიოდში სოციალურ-ეკონომიკური თვითგანვითარების კონკრეტულ გზას (პროცესი); ეს ის გზაა, რომელსაც ადამიანთა (ერი, კაცობრიო-

1 იხ. ჩვენი სტატია ჟ. „ეკონომიკა“, # 11 – 12, 2011, გვ. 47.

ბა) მოდგმა ზემოთ აღნიშნული, თავისი საარსებო დანიშნულების შესრულების მიზნით, ოდითგან ითვისებს და, რომლითაც იგი საზოგადოებრივი (კეთილი გონის) თვითგანვითარების დონის (კულტურა!) 1-დან მე-7 საფეხურზე ამადლების ნიადაგზე, თავის საკაცობრიო მისიას მშვიდობიანი გზით, წინამდებარე 4000-წლეულის ბოლოს უკვე უნდა აღასრულებდეს¹.

დ) ამ ეტაპზე, ანუ 1995 წლის 9 იანვრიდან, დედამიწაზე, საქართველოში მოსული ახალი სიტყვა ახალი სოციალური მოთხოვნების წარმოჩინების წესით, თანამედროვე კაცობრიობას განუსაზღვრავს შესაბამის საქმიანობას; განუსაზღვრავს მას კერძოდ, იმას, რომ მან უნდა შეძლოს ამ ახალ ორიათასწლეულში, ცოდნის ამ წყაროს ათვისების კვალობაზე, თავის ქვეყანაში ადამიანის ეროვნული უფლებების ეროვნულ მოვალეობებთან ბალანსირება და, ამ გზით, თავის მხრიდან, შექმნას მშვიდობიანობის დაცვის წინაპირობა თავისივე ქვეყანაში, კონტინენტზე და ასევე მთლიანად დედამიწაზე, – განახორციელოს ამ, (ადამიანის უფლებების დაცვა) მიმართულებით საზოგადოებრივი მეცნიერული თეორიის განვითარება.

ე) ადამიანის სოციალური უფლება-მოვალეობების ბალანსირება გულისხმობს ადამიანის შრომითი ურთიერთობების აგებას (ორიენტირება) პრიორიტეტულად ადამიანური უფლება-მოვალეობების გაწონასწორებულობაზე; რამეთუ ადამიანი – საზოგადოებრივი წარმონაქმნი – არის ამოსავალი, საწყისი ქვეყანაში თუ, ზოგადად, დედამიწისეულ სამყაროში ჰარმონიულობის, მშვიდობიანობის, ზოგადად, ეკოლოგიური წონასწორობის სტაბილურად და მუდმივად შენარჩუნების საკაცობრიო საქმეში.

ვ) აღნიშნული პრიორიტეტის დაკანონების, ე.ი. არამატერიალისტური პოლიტიკურ-ეკონომიკური თეორიის შემუშავების, სოციალური მოთხოვნა, გულისხმობს რა ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური სარწმუნოების, ე.ი. ქართული ეროვნული ცნობიერების სახელმწიფოებრივად დაცვას, მოიცავს ქვეყანაში სახელმწიფოებრივი და რელიგიური სამსახურების (ეკლესია) ფუნქციების გადანაწილებასაც: თუ კი გასულ ათასწლეულებში ადამიანი (ერი, კაცობრიობა) თავისი სოციალური მისიის აღს-

1 იხ. ჩვენი სტატია ჟურნალში „ეკონომიკა“, #7-8, 2004 და სხვ.

რულებისათვის შთამომავლობას რელიგიურ მცნებებს ოჯახური (გვაროვნული, ტომობრივი, ეროვნული) სიყვარულის გრძნობების დაუფლებას ჩააგონებდა, ახალ ორიათასწლეულში კაცობრიობამ ეს მისია უნდა აღასრულოს ამ რელიგიური მცნებების საზოგადოებრივი მეცნიერების თვალსაზრისით შემეცნების ნიადაგზე სახელმწიფოებრივი სისტემის განახლების გზით.

ყველაფერი ზემოთ ჩამოთვლილი, არის სადღეისოდ აუცილებელი საზოგადოებრივი ინფორმაცია, რომლის შემეცნებაც თანამედროვე კაცობრიობას, უპირველესად, ქართველ ერს აძლევს შანსს, კიდევ ერთი 2000-წლეულით გაიხანგრძლიოს თვითგანვითარება; – ათვისოს ქვეყნისა თუ მთლიანად დედამიწის ეკონომიკური წონასწორობის სტაბილურად შენარჩუნების ჭეშმარიტი გზა - უზენაესი კანონი – „ლაზარე“.

ქვემოთ შევეცდებით მოკლედ წარმოვაჩინოთ „ლაზარეს“ ის ძირითადი სოციალური მოთხოვნები, რომლებიც საზოგადოებრივი მეცნიერული თეორიის განახლების საქმიანობას, უფრო ზუსტად, ქვეყნის შიდა პოლიტიკურ-ეკონომიკური ურთიერთობების საქმიანობებს განსაზღვრავს. ამ მოთხოვნების მთავარი არსი, რაც საზოგადოებრივ პოლიტიკურ – ეკონომიკურ ურთიერთობებში უნდა იყოს დაცული, როგორც ეს ჩვენ გავაცნობიერეთ, ასეთია:

1) ადამიანის საზოგადოებრივი თვითგანვითარების ორგანიზაცია მოიცავს თავად საზოგადოების – (სოციალური ბუნების მატარებელ-დამცველი არსი), თვითშემოქმედებას.

2) ადამიანის საზოგადოებრივი თვითშეგნება როგორც თვისება, არის, მეტწილად, არა სათავისოდ, არამედ საზოგადოებისათვის შრომის გაღების უნარი. ადამიანის კეთილგონიერება მის ამგვარ საქმიანობაში – სხვათათვის ზრუნვაში, – მზრუნველობაში¹ გამოიხატება. მზრუნველობა კი არის ადამიანის მხრიდან ამ სხვათა მიმართ სიყვარულით განსაზღვრული თვისება; ამიტომ, სწორედ ამგვარი სიყვარული უნდა გახდეს საზოგადოებრივი შრომის საგანი. ანუ, საზოგადოებრივი შრომა, რომელიც ორიენტირებული უნდა იყოს საბოლოო შედეგზე – დედამიწაზე სოციალის (ე.ი. სიცოცხლის) მუდმივად შენარჩუნებაზე – თავისთა-

¹ მზრუნველობა – ერთგულება, მეგობრობა, თანადგომა.

ვად, ადამიანის ფსიქიკის კეთილგონიერულად ჩამოყალიბებაზე ამ შრომის ორიენტირების წესის სახელმწიფოებრივად ორგანიზებას მოითხოვს; ამასთან, ეს შრომა, არის რა ნებაყოფლობითი და, შესაბამისად, გულისხმობს რა ხშირად, პიროვნების (მშრომელი) მხრიდან პირადი ინტერესებისა თუ საწადელის დათმობას, უნდა იყოს იურიდიულად დაკანონებული კრიტერიუმი პიროვნების ადამიანური ღირსების განსაზღვრა-დამსახურებისათვის.

3) საზოგადოების ქმნალობაში ძირითადი (საწყისი) სტრუქტურული ერთეული – ოჯახი – ორი სხვადასხვა სქესის ადამიანის თავისუფალი, ნებაყოფლობითი გადაწყვეტილებების ნიადაგზე იქმნება. ეს გადაწყვეტილება ეფუძნება ოჯახური სიყვარულის სიმტკიცის, ე.ი. ქმრისა და ცოლის ურთიერთის მიმართ ერთგულების უპირობოდ, სიცოცხლის მანძილზე დაცვაზე შეთანხმებას. ანუ, ოჯახის შექმნისა და ოჯახური ურთიერთობების ორგანიზაცია-მართვა ქვეყანაში უნდა ემყარებოდეს ოჯახთან მიმართებაში ამ ორი ადამიანის ერთსულოვან დამოკიდებულებას, მათი მხრიდან ურთიერთის სულიერი მოთხოვნილებების ცოდნას და გათავისებას; იგი უნდა ეფუძნებოდეს ადამიანების ამგვარი ერთსულოვნების ორგანიზაციის სახელმწიფოებრივ პრინციპებს. ქვეყანაში ოჯახური სიყვარულის (ცოლქმრული ერთგულება, ზნეობრივი ნორმა) სახელმწიფოებრივად დამკვიდრება, რომელიც გულისხმობს ადამიანური თვითშეგნების სათანადოდ განვითარებას, მოიცავს ადამიანის რომელიმე შეგროვებების (ცდუნება, ვნება) დაძლევის მოტივაციის შექმნისმსაც.

4) ოჯახი, გვარი, ტომი, ერი კაცობრიობის სტრუქტურული ერთეულებია – ის საზოგადოებრივი ინსტიტუტებია, რომლებიც იცავენ და განაპირობებენ (ორგანიზაცია, მართვა) თვით ამ ერთეულებში ადამიანის (მუცლადყოფნის ასაკიდან) ფსიქიკური თვისებების: – სამართლიანობის, ნდობის, დანდობის, ნამუსის, სირცხვილის, ღირსების – წარმოება-კვლავწარმოების უწყვეტობასა და სტაბილურობას.

5) ქალიშვილისა და ჭაბუკის ურთიერთის მიმართ სულიერ სიყვარულზე (არა ფულზე, არა შიშზე, არა ძალადობაზე) ოჯახური ურთიერთობების აგების საზოგადოებრივი ნორმა იურიდიულად დაცული უნდა იყოს. ოჯახის ხელმძღვანელი და მასზე

პასუხისმგებელი სხვა საზოგადოებებთან მიმართებაში, ოჯახის უფროსი მამაკაცი (ძლიერი სქესი) უნდა იყოს; მან, სახელმწიფოებრივ კანონებზე დაყრდნობით, თავის ოჯახური ეკონომიკის მთავარ ორიენტირად უნდა გახადოს საზოგადოებრივ თუ ყოფით ურთიერთობებში კეთილგონიერების გამოვლინება, მოზარდების კეთილგონიერულად აღზრდა-განვითარება და თავისი ოჯახის გარემო სივრცეში კეთილგონიერების დომინირება; კეთილგონიერული ქმედებისათვის გამიზნული, მოზარდების სწავლა-განათლება, ასევე, ჯანმრთელობისა და შრომისუნარიანობის მოკრება და, რაც მთავარია, – კეთილგონიერული თვისებების შეძენა-გამრავლება უნდა იყოს პრიორიტეტი ოჯახურ ეკონომიკაში და, ზოგადად, ქვეყნის სახელმწიფოებრივ ეკონომიკაში.

6) ოჯახის უფროსი, შესაბამისი სახელმწიფოებრივი პოლიტიკის ნიადაგზე, უნდა უზრუნველყოფდეს ოჯახში დიასახლისის ფუნქციისა და მისი შრომის მიმართ პატივისცემის დამკვიდრებას; ეს შრომა ოჯახში წევრთა რაოდენობის შესაბამისად, სახელმწიფოს მხრიდან ანაზღაურებადი უნდა იყოს.

7) ოჯახი თავისი არსით მიკრო-ოთხეყაროა; ან/და, თუ ასე ვიტყვით, იგი არის კონკრეტულ ქვეყანაში ორგანიზებული, მინი სოციალურ-ეკონომიკური გარემო. მას, როგორც ეროვნული კულტურის ამსახველ სისტემას, კონკრეტული სისხლითა და სულით მონათესავე ადამიანების კონკრეტული ჯგუფის სახით, ქმნის ერი. იგი ქმნის ამ სისტემას, როგორც საწყის ორგანულ უჯრედს, რომლისგანაც თავად ერის სოციალურ-ეკონომიკურად ბალანსირებული თვითგანვითარება უნდა წარიმართოს. ოჯახი, როგორც მიკრო-ოთხეყარო, არის ადამიანის, შესაბამისად, გვარის, ტომის, ერის სულიერი (ერთსულოვნური) თვითგანვითარების სახელმწიფოებრივი ინსტიტუტი. ამ ინსტიტუტის მიზანია ოჯახური გენის ეკოლოგიური დაცვა და ქვეყანაში ოჯახის მართვის ისეთი ორგანიზაციული პრინციპის დანერგვა-დამკვიდრება, რომლითაც უზრუნველყოფილი იქნება ადამიანის მიმართ საზოგადოების მხრიდან სიყვარულით სარგებლობის უფლების ამ ადამიანის შესაბამის საზოგადოებრივ მოვალეობებთან ბალანსირება.

8) ერი და მისი სტრუქტურული შემადგენლობა, როგორც სა-

ზოგადოებრივი ერთეულები, დედამიწაზე შესაბამის, კონკრეტულ კონტინენტზე თუ, ქვეყანაში, სასიცოცხლო პირობების დამცველი ფიზიკური ერთეულებია. ისინი, იქმნებიან რა მხოლოდ ერთ, მოცემულ, კონკრეტულ ქვეყანაში, სამოქალაქო საზოგადოებისაგან განსხვავებით, ქმნიან საფუძველს, ამ ქვეყნის ადამიანური, სოციალური და გეოგრაფიული გარემო-პირობების სისტემურად ათვისება-ქმნადობის სახელმწიფოებრივად ორგანიზებისათვის.

9) ადამიანი-მოზარდის თვითშეგნებაში სიყვარულის თვისების გაღვივება-განვითარება მოითხოვს თავად მოზარდის ასაკით განსაზღვრულ ვადაში, მშობლიური ოჯახის წევრებთან სტაბილურად თანაცხოვრების პირობების სახელმწიფოებრივად ორგანიზებას. უფრო ზუსტად: ეს მოითხოვს ქვეყანაში დაწესდეს ისეთი ყოფითი პირობების სახელმწიფოებრივი მხარდაჭერა, რომლებიც სტაბილურად უზრუნველყოფენ მოზარდისათვის თავის ოჯახის წევრებთან (სამი თაობა: მამა-დედა, შვილები, შვილიშვილები) თანაცხოვრებას. ამგვარმა სახელმწიფოებრივმა პრინციპმა უნდა განაპირობოს ის, რომ ქვეყანაში ოჯახური ეკონომიკა იქცეს საფუძვლად ქვეყანაში ეროვნული ერთსულოვნების შემოქმედების საქმიანობაში, – რომ ოჯახში თუ ზოგადად საზოგადოებრივ ურთიერთობებში წამყვანის (ხელმძღვანელი, პასუხისმგებელი) ფუნქციას აღასრულებდნენ უფროსი თაობების ადამიანები; – რომ ასაკით უფროსი ადამიანი იმსახურებდეს, ხოლო, უმცროსი გრძნობდეს და ცნობდეს ურთიერთთან მიმართებაში მოწიწებითი დამოკიდებულებების აუცილებლობას.

10) ოჯახი ეროვნული ერთსულოვნების შემოქმედების საწყისი რგოლია. ოჯახის ეს დანიშნულება განსაზღვრავს ოჯახურ ურთიერთობებში და კერძოდ, ოჯახურ ეკონომიკაში ხელმძღვანელისა და პასუხისმგებლის ფუნქციის ოჯახის უფროს მამაკაცზე (ძლიერი სქესი) გაპიროვნების აუცილებლობას; მამაკაცის ამგვარი ფუნქციის (ანუ ამგვარი ქართული ეროვნული ტრადიციის) სახელმწიფოებრივად დაცვის საზოგადოებრივი მოთხოვნილება დღევანდელ საქართველოში უკვე სახეზეა. – ვლინდება ის, რომ მოზარდების – ბიჭისა და გოგონას – აღზრდა-სწავლება-განათლების, და, შემდგომ, მათი შრომითი მოწყობის ორგანიზაცია თითოეული მათგანის სქესობრივ კუთვნილებასთან შესაბამი-

სობით, არის უმნიშვნელოვანესი ეროვნული სახელმწიფოებრივი საქმიანობა; სახელმწიფო ქვეყანაში უნდა ქმნიდეს პირობებს გოგონებისა და ბიჭუნების ფსიქიკაში, შესაბამისად, მამაკაცური და დედაკაცური თვითშეგნებების თანმიმდევრულობით ჩამოყალიბებისა და დაცვისათვის; – პირობებს იმისათვის, რომ ეს ადამიანები ერთად და ცალ-ცალკე იყვნენ საზოგადოებრივად წარმატებულები და ამაყები, უპირველესად, იმითი, თუ რამდენად თანმიმდევრულობით და სწორად იცავენ თუ აღასრულებენ იმ მოვალეობებს რომლებიც მათვის უპირველეს სოციალურ დანიშნულებად არის განსაზღვრული. ამ დანიშნულების აღსრულება, რომელიც ამ ორ ადამიანს შორის კონკურენციას, შეჯიბრებას, შურს გამოორიცხავს, განაპირობებს მათს ერთულოვნებას ოჯახის მართვის საქმიანობასთან მიმართებაში, – ურთიერთთანადგომას, თანამშრომლობას სიცოცხლის მანძილზე და მუდმივად.

11) ძლიერი სქესის წარმომადგენელი ადამიანი, სოციალური მოთხოვნების შესაბამისად თავისი პირადი კეთილგონიერების, შორსმჭვრეტელობის, დიდსულოვნებისა თუ ინიციატივიანობის შესაბამისად (ამ თვისებებიდან გამომდინარე) რომ უნდა იცავდეს სუსტი სქესის წარმომადგენლებს, უნდა იყოს მათთან მიმართებაში, მზრუნველი, დამთმობი, თავყანისმცემელი. ხოლო, თავის მხრივ, სუსტი სქესის წარმომადგენელიც, რომ უნდა აფასებდეს ძლიერთათვის დამახასიათებელ, ხსენებულ თვისებებს, უნარებს თუ ღირსებებს, უნდა ცდილობდეს თავის ყველა ასაკში, იმსახურებდეს ამ ძლიერთა მხრიდან ამგვარ დამოკიდებულებას. იგი უნდა აფასებდეს, უფროხილდებოდეს და, შესაბამისად, კიდევაც, ქმნიდეს თავისი მხრიდან, მამაკაცურ ღირსებას ოჯახშიც და, ზოგადად, საზოგადოებაშიც; – ცნობდეს ძლიერი სქესის წარმომადგენელთა აზრის პრივილეგიას პრინციპული, საერთო გადაწყვეტილებების მიღების საქმეში.

ხსენებული, მამაკაცური თვისებებისა და უნარ-ჩვევების წარმატებული რეალიზაცია გულისხმობს ქვეყანაში საზოგადოებრივი ურთიერთობების წამყვანის ფუნქციის მამაკაცებისათვის დამკვიდრების აუცილებლობას. ამასთან, იგი გულისხმობს ამ ურთიერთობებში, აღნიშნული, მამაკაცური თვისებებისა თუ უნარ-ჩვევების სუსტი სქესის წარმომადგენელთათვის დამახასია-

ათებული თვისებებითა და უნარ-ჩვევებით შევსებას, ამათში კი უნდა ვიგულისხმოთ, ცხადია, მათი პრაგმატული, დამყოლი მაგრამ, პრინციპული ხასიათები. ზოგადად: სახელმწიფოებრივი ეკონომიკური სისტემა მიზანმიმართულად და თანმიმდევრულად უნდა ქმნიდეს ქვეყანაში მამაკაცური და დედაკაცური თვისებების, უნარ-ჩვევებისა და ღირსებების, როგორც ეროვნული ფასეულობების, ჩამოყალიბებისა და დამკვიდრების პირობებს.

12) ოჯახი – სოციალურ/საზოგადოებრივი უჯრედი – აგებულია ადამიანების სიხლით ნათესაობაზე. ოჯახის ადამიანური გარემო, გულისხმობს რა მხოლოდ ოჯახური სისხლით მონათესავე ადამიანების ერთიანობას, გამორიცხავს ამ ერთიანობაში, ე.ი. ოჯახურ ეკონომიკაში, დაქირავებული შრომის ჩართვას. რამეთუ, ოჯახური გენის წარმოებით ურთიერთობებში არასუფილერი ფასეულობის (ქირა, ფული) ჩართვა ამ სუფილერი ერთიანობის რღვევის, ოჯახური ერთსულოვნების მოშლის დასაწყისია (გამომწვევია). ანუ, დაქირავებულ შრომაზე აგებული ოჯახური ეკონომიკა, უპირისპირდება რა ადამიანების თვითმომსახურებაზე და ურთიერთის მიმართ მზრუნველობაზე აგების სოციალურ მოთხოვნებს, საზოგადოებრივი პოლიტიკურ-ეკონომიკური თეორიის საპირისპიროა; კეთილგონიერების პრიორიტეტით ოჯახური ურთიერთობების წარმართვა, როგორც ჩანს, მოითხოვს ასევე, სისხლით მონათესავე სტრუქტურების (გვარი, ტომი) ჩართვას ეროვნული ერთსულოვნების მართვის საქმიანობაში.

13) ქვეყნის შიდა საზოგადოებრივი პოლიტიკურ-ეკონომიკური ურთიერთობების ორგანიზაციული საფუძველია ქვეყნის ტერიტორიაზე მცხოვრები ყოველი ადამიანის, ე.ი. მთელი ერის (ეროვნული) უფლებების მის ეროვნულ მოვალეობებთან ბალანსირების პრინციპი; იგი კაცობრიობის თვითშემოქმედების თვალსაზრისით, ეროვნული სახელმწიფოების მიხედვით რეალიზდება.

14) ადამიანის საზოგადოებრივი თვითშეგნების (კულტურა) საფეხურებრივად ამაღლების ორიათასწლეულობით განსაზღვრულობა, როგორც ახალი სამეცნიერო ინფორმაცია, წარმოაჩენს დროის, როგორც ობიექტურად განსაზღვრული ბუნებრივი რესურსების ჯგუფის, შემეცნება-გაცნობიერების აუცილებლობას; – წარმოაჩენს ქვეყანაში, კონტინენტსა თუ მთლიანად დედამიწა-

ზე, რესურსების ამ ჯგუფის – დროის – სხვა რესურს-ჯგუფებთან ერთად, სისტემურად გამოყენების ეროვნულ-საკაცობრიო მნიშვნელობა-დანიშნულებას; ამასთან, წარმოაჩენს კონკრეტულად, დამდეგი ორიათასწლეულის სწორედ, ამჟამინდელ (გარდამავალი) დროს, როგორც ზღვრულ ვადას ჩვენი ერისა თუ კაცობრიობის თვითგანვითარების გახანგრძლივების ორგანიზების საქმეში.

ამასთან, ეს ორიათასწლეიანი განსაზღვრულობა, წარმოაჩენს რა ოთხეაროს (დრო, დედამიწა, მზე, ვარსკვლავები), როგორც საყოველთაო ორგანიზაციულ მეთოდს, მიანიშნებს იმაზე, რომ სამყარო, როგორც ამგვარი, საყოველთაო მეთოდი, აწ უკვე უნდა განახლდეს, რამეთუ საზოგადოებრივ ურთიერთობებში (ქვეყნისა, კონტინენტისა თუ მთლიანად დედამიწასთან მიმართებაში) ახლებური, საყოველთაო ორგანიზაციული მეთოდის ოთხეაროს გამოყენება უფრო სწორია და ეფექტური.

15) ასტრო-ფიზიკურ სივრცეში, თანავარსკვლავედების ზო-დიაქოს ნიშნის სისტემაში დედამიწის მოქცევა-მოძრაობის 24000 წლიანი ციკლი (ე.ი. მერწყულთან დედამიწის მიმართების ორიათასწლეიანი სტაბილურობაც) იწყება საქართველოს ტერიტორიიდან და გრძელდება მისგან ჩრდილოეთის (რუსეთი) მიმართულებით. ამ ინფორმაციიდან ირკვევა ის, რომ დამდეგი ორიათასწლეულების მიჯნა ის გარდამავალი დროა, როცა მერწყულის გარემოცვიდან წამოსული, ახალი (თევზებისაგან განსხვავებული) სულიერი ენერგიების ზეგავლენა დედამიწაზე, ის ფიზიკური პროცესია, რომელიც პირველმა, საქართველომ – ქართველმა ერმა უნდა განიცადოს. ანუ, ქართველ ერს, (ცხადია, თვითშენარჩუნების კვალობაზე!), ყოველი 2000-წლეულის დამდეგს უწევს ამგვარი ახალი ზეგავლენის განცდა (მოგერიება, რწმუნება, მიღება, შემეცნება). ე.ი. სწორედ ამ განცდებზე საპასუხოდ – მათზე რეაგირების სწორი გზის მოძიებისათვის, ასეთივე – ორიათასწლეიანი – შუალედებით მოეწოდებოდა და ამჟერადაც მოეწოდა ჩვენს პლანეტაზე კაცობრიობას (დასაწყისში, კონკრეტული ერის შვილს – კონკრეტულ ადამიანს!) ახალი სიტყვა.

16) უზენაესი კანონის – „ლაზარეს“-ს კიდევ ერთი კონკრეტული სოციალური მოთხოვნა, რომელიც ზემონათქვამიდან იკითხება,

ისაა, რომ: თუკი ქართველი ერის მიერ ახალი სიტყვა ვადაზე არ იქნება აღიარებული (ე.ი. რწმუნებული ან/და გაცნობიერებული), მაშინ კატაკლიზმები დედამიწაზე გარდაუვალია (ამისი ნიშნები კი დღეს საკმაოდ ბევრია!); რამეთუ, ასეთ შემთხვევაში (აღიარების დაყოვნება, არ აღიარება), ასტრო-ფიზიკურ სივრცეში, დაფიქსირდება რა ქვეყნის ეკოლოგიური დისბალანსი, იქვე, ასევე მყისიერად გადაწყდება საქართველოს თვითმყოფადობა-თვითგანვითარების არ გახანგრძლივების საკითხიც¹.

17) ქვეყანაში ადამიანური (კეთილგონიერული) თვითშეგნება იქმნება ადამიანის სისხლის შემადგენლობის ანუ მატერიალური პროდუქტის – ეროვნული გენის – სახით; იგი ქვეყანაში ეროვნული სულის სტაბილურად და უწყვეტად შენარჩუნების პოტენციალური ენერგიის მატარებელია; მეტიც იგი არის მოსახლეობის თაობებში ეროვნული სულის წარმოება-კვლავწარმოების საწყისი და, მაშასადამე ეს საქმიანობაც (ეროვნული გენის წარმოება-კვლავწარმოება) ქვეყანაში სახელმწიფოებრივ ორგანიზაცია-მართვას მოითხოვს. იგი როგორც ერთ-ერთი ძირითადი საქმიანობა ქვეყნის საზოგადოებრივ პოლიტიკურ-ეკონომიკურ მეცნიერულ თეორიაში უნდა აისახოს.

18) ქვეყანაში თუ დედამიწაზე ეკოლოგიური წონასწორობის სტაბილურად შენარჩუნება შთამომავლების სისხლის ეკოლოგიურ დაცვას, ე.ი. ეროვნული გენის თანმიმდევრულად განვითარების წესით, მუდმივად შენარჩუნებას, მოიცავს. ამიტომ ახალშობილისათვის ბუნებით მინიჭებული სქესის სოციალური დანიშნულების შესაბამისად მისი ფსიქიკური განვითარება და სულიერი აღზრდა სახელმწიფოებრივი საქმიანობაა. ხოლო ეს უკანასკნელი, რომელიც ქართველისათვის გულისხმობს ამ თვალსაზრისით, ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური ზნეობრივ-მორალური პრინციპების, ე.ი. ქართული ტრადიციის დაცვას და, მაშასადამე, ამ პრინციპების საზოგადოებრივ პოლიტიკურ-ეკონომიკურ მეცნიერულ თეორიაში ასახვას, უნდა გამოიხატოს უპირველესად, ადამიანის მხრიდან (ახალშობილის ასაკიდან დაწყებული, ღრმა სიბერემდე), ამ ტრადიციის შესაბამისი გარეგნული ფორმის (ქცევა, მეტყველება, თავდაჭერა, ჩაცმულობა

1 ამ საკითხზე იხ. ჩვენი სტატია. ჟ. ეკონომიკა #7-8, 2011. გვ. 32.

და ა.შ.) დაცვაში, ასევე გარემო-სამყაროსთან, იგივე, ეროვნული ქცევის ნორმებთან თუ სახელმწიფოებრივ კანონებთან მიმართებაში მის კეთილგონიერულ დამოკიდებულებებში.

19) ადამიანის ეროვნული თვითშეგნება, რომელიც იწყება სისხლით ნათესაობით და ვითარდება ამ მონათესავე ადამიანების მიერ საერთო-სამეცყველო ენის, მამულის და სულიერი ფასეულობების (ადამიანური ღირსება, სინდისი, ნდობა, პატიოსნება) დაუფლება-ფლობის ნიადაგზე; თვითშეგნების ფორმირების ამგვარი სოციალური ბუნება მოითხოვს იმას, რომ ქვეყნის სახელმწიფოებრივი ორგანიზაცია-მართვა, სწორედ, ამ ოთხეარო-რესურსების (დრო, ენა, მამული, სარწმუნოება) მიმართ ადამიანის საკუთრების უფლების დაკანონების ნიადაგზე უნდა აიგოს; – უნდა აიგოს იგი ქვეყნის მთელს სულიერ-მატერიალურ რესურსებზე ეროვნული საკუთრების სახელმწიფოებრივად დაკანონებისა და კონკრეტულ ადამიანებზე (ოჯახი, კომლი) ამ საკუთრების გაპიროვნების ნიადაგზე. ანუ, მოკლედ: სახელმწიფოებრივი ეკონომიკური პოლიტიკა, რომელიც აღნიშნულ ეროვნულ საკუთრებასთან მიმართებაში, საზოგადოების (ერი) ყოველი წევრის უფლება-მოვალეობის ბალანსირებაზე იქნება დაფუძნებული, უნდა იყოს განმსაზღვრელი ეკონომიკური პირობა იმ საქმიანობაში, რაცაა ქვეყნის თვითგანვითარების ბუნებრივი სულიერ-მატერიალური რესურსების გაწონასწორებულად, სტაბილურად და უწყვეტად განვითარება და მუდმივად შენარჩუნება.

20) დღევანდელი საქართველოს სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ გატარებული სოციალურ-ეკონომიკური პოლიტიკა ორიენტირებულია სამუშაო ძალის გაიაფების (ე.ი. არა ადამიანის სამუშაო პირობების გაუმჯობესების) გზით, კაპიტალისტური წარმოების განვითარებაზე; იგი განაპირობებს ქვეყნის მკვიდრ მოსახლეობაში უმუშევართა პროცენტული შემადგენლობის თანმიმდევრულად და ეტაპობრივად ზრდას. დღეს უკვე, როცა ეს შემადგენლობა 70 პროცენტამდე აღწევს, საქართველოში ძირითად სახელმწიფოებრივ სოციალურ-ეკონომიკურ საქმიანობად, ფაქტიურად, აღიარებულია უმუშევარი მოსახლეობის როგორმე დასაქმება; საიდუმლო აღარ არის ამგვარი დასაქმებისაგან მისაღები, გარდაუვალი შედეგებიც; – ესაა: არაპროფესიონალიზმი,

უცოდინარობა, არათავისუფალი (ხელოვნურად განსაზღვრული) აზროვნება და, აქედან გამომდინარე, ერის, ქვეყნის, ეროვნული სახელმწიფოს თვითგანადგურება, – ესაა ეკოლოგიური წონასწორობის მოშლა და თვითლიკვიდაცია. ამგვარი შედეგის გარდაუვალობა (უფრო ზუსტად: მცნება: „არსებული სიტყვით დალუპვა გადაწყვეტილია...“) ჯერ კიდევ 1995 წლის 9 იანვრის 14⁰⁰ საათზე; ახალი სიტყვის სახელით განაცხადა, ქართული საზოგადოებრივობის წინაშე, სასძლო კაცმა, ბნმა აკაკი ჯორჯაძემ¹, დღეს კი ამგვარი შედეგი – ერის სოციალური დაუცველობა – აშკარად ხილულია. ეს ფაქტიც, თავისთავად, ჩვენს ქვეყანაში დღეს მოქმედი პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის „ლაზარეს“ შესაბამისად განახლების გარდაუვალობის დადასტურებაა.

21) ქვეყანაში ზნეობრივ-მორალური მოვალეობებისა და ფასეულობების სახელმწიფოებრივად დაცვის პირობებში, ცხადია, უკვე აზრს – ფუნქციას – კარგავს ამომრჩეველთა არაპირდაპირი ანუ ფარული კენჭისყრის პრინციპზე აგებული სახელმწიფოებრივი საარჩევნო სისტემა. ეს რომ ასეა, პრაქტიკულად – ფარული კენჭისყრის კვალობაზე წესად ქცეული, კონფლიქტური საზოგადოებრივი ურთიერთობებიდან გამომდინარე – უკვე სრულიად ნათელია. ფარული კენჭისყრის ნიადაგზე გაყალბებული შედეგები უკვე იქცა გარდაუვალი კონფლიქტების საწყისად ქვეყანაში და – არა მხოლოდ ჩვენს ქვეყანაში.

ანუ, სახელმწიფოებრივი საარჩევნო სისტემა აწ უკვე ღია კენჭისყრის წესზე, ე.ი. ამომრჩეველთა რიცხვის ნახევარზე მეტის მხრიდან პირადი ხლმოწერებით დადასტურებული ხმების რაოდენობის საფუძველზე უნდა აიგოს; მით უფრო, რომ აღრიცხვის ახალი ტექნოლოგიების პირობებში ამგვარი დაფიქსირების ორგანიზაცია სრულიად გამარტივებულია.

მიგვაჩნია, რომ უკვე შესაძლებელია გავაკეთოთ ზოგადი დასკვნებიც:

ა) უზენაესი კანონი – „ლაზარე“ ორითასწლიანი ეტაპობრივობით დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური განვითარების კანონზომიერების შესაბამისად განსაზღვრავს ადამიანის საზოგადოებრივი განვითარების ეკონომიკურ კანონს. ეს უკანასკნელი

1 იხ. გაზეთი „ასავალ-დასავალი“ #1, 1995 წ.

კი, ჩვენს პლანეტაზე, სწორედ ქრისტიანული წელთაღრიცხვის მორიგი (დამდეგი) ორიათასწლეულების გამიჯვნის ჟამს განაპირობებს მწვავე სოციალურ-ეკონომიკურ კრიზისებს და, ამ ფონზე, წარმოაჩენს ადამიანის (ერი, კაცობრიობა) თვითგანვითარების საქმიანობის საზოგადოებრივი პოლიტიკურ-ეკონომიკური ფორმაციის განახლების (შეცვლა, გარდაქმნა) გარდაუვალობას.

ბ) ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური რელიგიური ცნობიერების იდეოლოგიურ ბაზაზე ქვეყნის სახელმწიფოებრივობის აგების 1700 წლიანი ქართული ეროვნული გამოცდილება (ტრადიცია), ამასთან, 2000 წლის წინ ქრისტეს მოვლინების დროინდელის მსგავსად, დროის ამ ეტაპზე აშკარად გამოკვეთილი, მწვავე სოციალური, ეკონომიკური, პოლიტიკური, მორალური კრიზისები და, რაც მთავარია, ახალი სიტყვის ბაზაზე გაკეთებული, საზოგადოებრივ-მეცნიერული გამოკვლევა იმისი, რომ ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური ზნეობრივ-მორალური პრინციპების დაცვა ადამიანის (ერი, კაცობრიობა) სოციალური დანიშნულებაა, წარმოადგენენ თანამედროვე მეცნიერებისათვის რეალურად აღქმად და, შესაბამისად, სარწმუნო ფაქტებს; ისინი ააშკარავენ იმას, რომ საზოგადოებრივ პოლიტიკურ-ეკონომიკურ საქმიანობაში ადამიანის სოციალური, ე.ი. საარსებო, დანიშნულების იგნორირება, რომელიც სახელმწიფოებრივი მექანიზმებით თუ ამ უკანასკნელის გვერდის ავლით, დღეს განხორციელდება, არის ანტი-საზოგადოებრივი, ე.ი. ანტი-ეროვნულ, ანტი-საკაცობრიო იდეოლოგიაზე აგებული „საქმიანობა“. ამ „საქმიანობის“ ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ სისტემად გარდაქმნა დღეს გარდაუვალია.

გ) 1995 წლის 9 იანვრიდან საქართველოში გაცხადებული ახალი სიტყვის (ქრისტე-სიტყვა) მიხედვით საზოგადოებრივი მეცნიერებისათვის ახსნადი გახდა არამატერიალური (სულიერი) ძალები; ეს სულიერი ძალები (ცოდნის სისტემა-ცნობიერება) ოდითგან, ადამიანისათვის გასაგები (სარწმუნო, მისაღები) კეთილგონიერებით შემოსილი ფორმით (რელიგია), დროის დინების შესაბამისი სისტემური ცოდნის ერთი კონკრეტული ადამიანისათვის (სასძლო კაცი) გაპიროვნების წესით, ქმნიდნენ სათანადო საზოგადოებრივ იდეოლოგიურ ბაზას, რომლითაც

ადამიანი, ხელმძღვანელობდა და, დღევანდლამდე ახერხებდა დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური თვითგანვითარების პროცესის შენარჩუნებას. დღეს კი ახალი (ქრისტე) – სიტყვა ადამიანის აზროვნების ახალი დროის შესაბამისად ამცნობს მას ახალ სოციალურ მოთხოვნებს და უსახავს განვითარების ახალ ამოცანას.

დ) სოციალური მოთხოვნების მიხედვით, ადამიანი-პიროვნება თავის ქცევაში თუ საქმიანობაში თავისუფალი სულაც არ არის. ეს ქცევა თუ საქმიანობა, საზოგადოებრივი ნორმების შესაბამისი – მიზანშეწონილი – უნდა იყოს. ამიტომ არის სახელმწიფოებრივ ეკონომიკურ ურთიერთობებში საზოგადოებრივი ნორმებისა და პრინციპების იგნორირება მათი სხვაგვარი კრებულის (კომუნა, კომუნიზმი) ქმნადობის პროცესი; ეს პროცესი, ბოლოსდაბოლოს, ადამიანის ფსიქიკის მხედვისად გარდაქმნის – საზოგადოების ბრბოდ გადაქცევის – ადამიანის მიერ ადამიანის განადგურების პროცესია; და, მაშასადამე, ადამიანის თვითგანადგურების მომასწავებელია.

სახელმწიფოს ეკონომიკური ურთიერთობები უნდა განისაზღვროს იმ მიზნებისა და იმ ნორმების შესაბამისად, რომლებსაც განსაზღვრავს სოციალური ბუნების მიხედვით შექმნილი, საზოგადოებრივი ჯგუფები (ოჯახი, გვარი, ტომი, ერი), რომლის შემადგენლობაშიც ეს ადამიანი-პიროვნება თავისი ეროვნული წარმომავლობით ან კიდევ, თვითშეგნებული გადაწყვეტილებით შედის.

თავისუფალი აზროვნების ნიადაგზე, პიროვნების მიერ ქცევისა თუ საქმიანობის შერჩევა და განხორციელება, საჭირო ცოდნა-უნარების დაუფლებას, ამ საქმიანობის სისტემურ (სახელმწიფოებრივ) ორგანიზებას მოითხოვს. ამგვარი ცოდნა-უნარების დაუფლების პირობების ხელმიუწვდომელობა მოსახლეობის უდიდეს უმრავლესობასთან მიმართებაში, რაც დღევანდელ პოლიტიკურ-ეკონომიკურ სისტემაში ადამიანის აზროვნების თავისუფლების იგნორირებას ახლავს (პირამიდული სისტემა), ამ სისტემის იდეოლოგიური მარცხის გამოხატულებაა.

ე) საქართველოში არსებული პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის (ფორმაცია) „ლაზარეს“ შესაბამისად განახლება კაპიტალისტური გლობალიზაციის მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკური

კურსის (არამხოლოდ ქვეყნის სახელმწიფოებრივი ხელისუფლების) შეცვლა მატერიალისტური საზოგადოებრივ-ეკონომიკური თეორიის არამატერიალისტურად შეცვლას გულისხმობს; ეს საქმიანობა კი, ცხადია, მოსახლეობის მხრიდან საკუთარი პოზიციის გააზრებულად და ღიად (არა ფარულად!) დაფიქსირებას მოითხოვს.

ვ) აღნიშნულის დაფიქსირება, რაც საზოგადოებრივ-პოლიტიკური ორგანიზაციის „საქართველოს ხსნის ეროვნული ფრონტის“ მიერ ერისათვის შემოთავაზებული „მომავლის პროგრამის“ (იხ. აკაკი ჯორჯაძე, 2009 წ.) ნაწილია, ამომრჩეველთა უმრავლესობის მიერ ხსენებული ხელმოწერების წესით, ამ პროგრამის გაზიარების პირობებში, საფუძველი უნდა გახდეს სრულიად საქართველოს ეროვნული ყრილობის განხილვისა და შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღებისათვის. ხოლო შემდეგ, უკვე თავად, ეს „მომავლის პროგრამა“ და, რაც მთავარია, ამ პროგრამის შემუშავების საფუძველი – ინფორმაციული წყარო-ქრისტე-სიტყვა უნდა გახდეს განხილვა-შემეცნების საგანი მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკურ სისტემებში.

ზ) „მომავლის პროგრამის“, ე.ი. „ლაზარეს“ შესაბამისი პოლიტიკურ-ეკონომიკური თეორიის, ძირითადი სიახლე (თავისებურება) ისაა, რომ დღევანდელი საქართველოს ისტორიული ტერიტორია (ქართული მამული) და ამ ტერიტორიაზე დამკვიდრებული ეროვნული სულიერი სიმდიდრე (ქართული ენა და ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური სარწმუნოება) საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ სიმდიდრე უნდა იქნას აღიარებული, – რომ ერი ქვეყანაში ადგილობრივი სულიერ-მატერიალურ ფასეულობების ფლობისა და მათი მუდმივად შენარჩუნება-განვითარების ნიადაგზე აღასრულებდეს ეროვნულ-საკაცობრიო მისიას, – ემსახურებოდეს თავისი ქვეყნის (და, აქედან გამომდინარე, მთლიანად დედამიწის) სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსის ეროვნული თაობებისათვის მუდმივად შენარჩუნების საქმიანობას.*

* იბეჭდება ავტორის დაუცემი მუშაობით